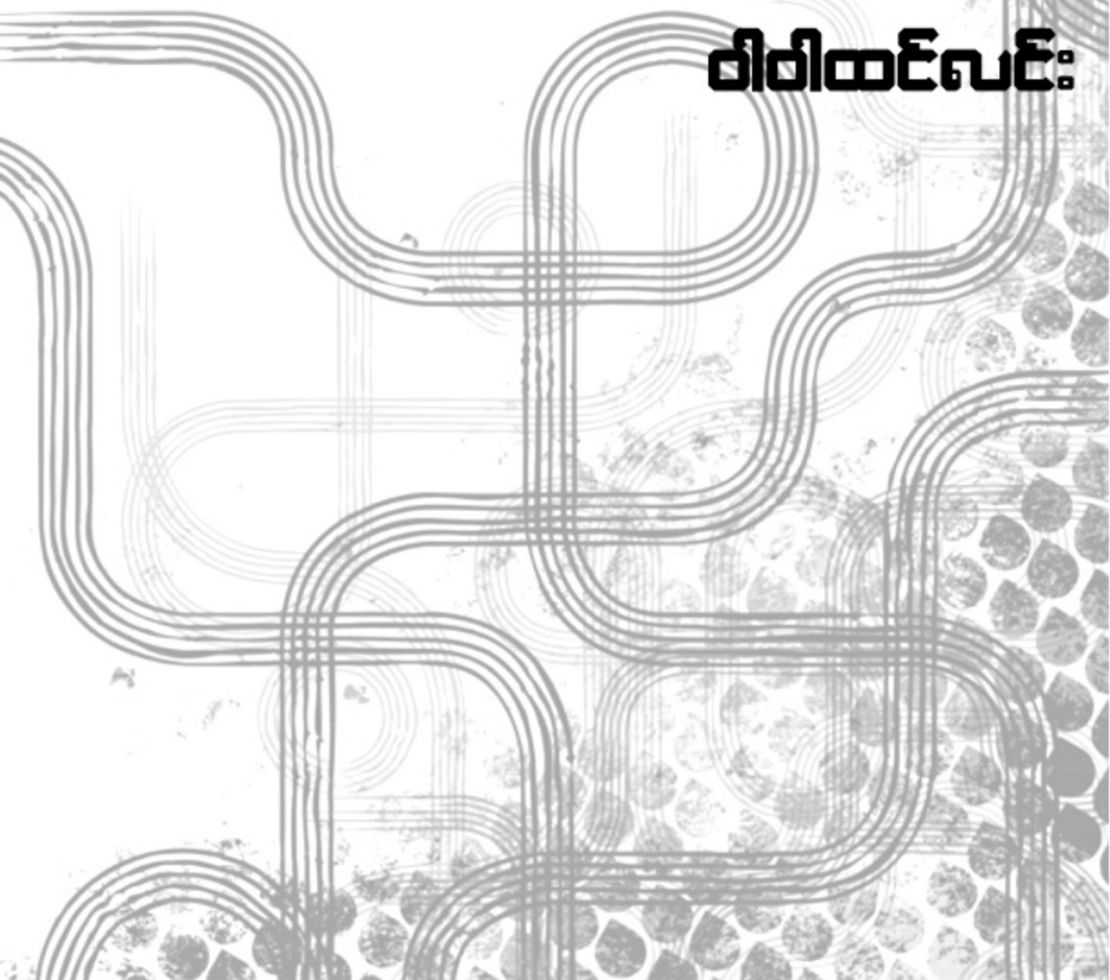

ကောင်ကလေး နှင့် အတွေးအမြင်စာစုများ

ဝါဝါထင်လင်း

ခင်မင်မှုနဲ့ ရေးတဲ့ အမှတ်တရစာ

ဝါဝါထင်လင်းနဲ့ ခင်မင်ခဲ့တာ နှစ်အတော်ကြာပါပြီ။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ အလွန် တာဝန်ကျေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ မိခင်ကြီး ကင်ဆာရောဂါ ကုသနေစဉ် ဘန်ကောက်မှာ လပိုင်း အတော်ကြာနေပြီးပြုစုခဲ့တာ သိရကတည်းက သူ့ကို ချီးကျူးလေးစားခဲ့ပါတယ်။ မိခင်အပေါ် တာဝန်ကျေတဲ့ သမီးကြီးပါ။ အဲဒီအတွေ့အကြုံတွေကို ရေးပြတဲ့ "အဖြေမှန်ကို အလိုမရှိ အဖြေမှား ကိုသာ အလိုရှိသူ"၊ "တစ်နေ့တာ" နဲ့ "မျှော်" ဆောင်းပါးတွေကို ဖတ်ကြည့်ရင် ပေါ်လွင်ပါတယ်။

ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရင်သားကင်ဆာဖြစ်လို့ ဘန်ကောက်က ဆေးရုံမှာ ကီမိုဆေးလေးကြိမ် သွင်းရ၊ အခုထက်တိုင်လည်း လေးလတစ်ခါ Follow-up သွားပြနေရလို့ သူ့မိခင်ကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာမိသလို သူတို့ ညီအစ်မရဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ သမီးကြီး "အိ"ပဲ အခေါက်ခေါက် အခါခါ လိုက်ပြီး အမေကို ပြုစုခဲ့တယ်။ သွေးဖြူဥတွေများ ပြီး ချမ်းတုန်ဖျားလာရင် ဆေးရုံကို တစ်ပတ်ဆယ်ရက် တက်ရပြန်ပါတယ်။ သမီးကြီးပဲ ဒုက္ခခံပြီး ကျွန်မ ဘေးနားက ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်ပြီး စောင့်ပေးခဲ့ရှာတယ်။ ဝါဝါလည်း ဒီလိုပဲ နေမှာ ပဲလို့ တွေးမိပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ မိခင်က ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားတော့ မိခင်ရှိပြီး ပြုစုခွင့်ရနေတဲ့ သားသမီးတွေကို သိပ်ပြီး အားကျပါတယ်။

သာဓုလည်း အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ပါတယ်။ ယောဆရာ တော်ဘုရားရဲ့ မယ် တော်ကြီး ဒေါ်တုတ်ခိုင်က (၉၃) နှစ်ရှိပါပြီ။ ဆရာတော်က ယောနယ်က ခေါ်လာပြီး ကျောင်းနားမှာ တိုက်ခန်းနဲ့ ထားပြီး လိုလေသေးမရှိ ကျေး ဇူးဆပ်နေပါတယ်။ မယ်တော် ကြီး အဖော်ရအောင် မုဆိုးဖို ဦးလေးကို လည်း ခေါ်ထားစေတယ်။ သမီး မယ်တော် သီလရှင်က ချက်ပြုတ်ပြုစု ပေးပါတယ်။ ဥပုသ်နေ့တိုင်း သားရဟန်းဆီမှာ သီလသွားယူပါတယ်။ မြင်တွေ့ရတာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

စစ်ကိုင်းတောင်က မြစကြာဆရာတော်က သီလရှင်မယ်တော်ကြီး ဘွားပုညဝတီကို ခေါ်ပြီး တိုက်ဇရပ်မှာ နေစေပါတယ်။ မြေမလေးက ပြုစုပါတယ်။ ဆရာတော်က မယ်တော်ကြီးဆီကို နေ့စဉ် လာပြီး တရားစကားတွေ ပြောလေ့ရှိတယ်။ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိကြတဲ့ သားအမိကို ဒါယိကာ၊ ဒါယိကာမများ ပီတိဖြစ်ကြရတယ်။ မယ်တော်ကြီး ကျန်းမာရေး ကြောင့် ဆရာတော်က ရပ်ဝေးကို တရားဟော မကြွပါဘူး။

ဝါဝါထင်လင်းက အတွေးအခေါ် ကောင်းပါတယ်။ သူများ တွေ မမြင်တဲ့ ရှုထောင့်ကနေ ကြည့်တတ်၊ ရေးတတ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ 'အတွေးအမြင်' စာစောင်မှာ ပါတဲ့ သူ့ရဲ့ ဆောင်းပါးတွေကို စောင့်ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ 'နေ့စားအလုပ်သမား မောင်စိန်ချစ်' ဆောင်းပါးက မောင်စိန်ချစ်က စာလုံးဝ မတတ်ပေမယ့် အပြောအဆို ကောင်းသလောက် လာဘ်မြင်တယ်။ မခိုမကတ် အလုပ်လုပ်တတ်တာတွေ အသေးစိတ်လေ့လာပြီး ရေးထားတာ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ အမှတ်တမဲ့ မနေတတ်တာ ထင်ရှားပါတယ်။ 'ကောင်ကလေး'က ပဲပြားပဲရွေးတဲ့ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကုလားမရဲ့ သားပါ။ ဈေးထဲမှာ မွေး၊ ဈေးထဲမှာ ပဲ ကြီးလာတယ်။ သူတို့ ဘဝကို အသေးစိတ် ခြယ်မှုန်းပြီး ရေးထားတာ ကောင်ကလေးကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်လာတဲ့ အထိပါပဲ။ မသေရုံ ရပ်တည်နေရတဲ့ ဒီလိုဘဝ

မျိုးတွေ ဘယ်လောက်များ ရှိပါလိမ့်လို့ တွေးရင်း သူတို့ ဘဝကို ရင်နင့်ရ ပါတယ်။

'တစ်ခုတည်းသော ဝရန်တာရှုခင်း' မှာ လည်း မြို့လယ်တိုက်ခန်းအမြင့်မှာ နေရသူရဲ့ ဝရန် တာ ရှုခင်းကို သရုပ်ဖော် ထားပါတယ်။ ကြည့်စရာဆိုလို့ ဝရန်တာတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ မြင်တွေ့ရ တာတွေကို အမှတ်တမဲ့ မကြည့်ဘဲ အတွေးလေးတွေ ထည့်ပြီး ကြည့် ထားတာ ဖတ်လို့ ကောင်းလှ ပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ငြီးငွေ့စ ရာ မဟုတ်တော့တာကို ဝါဝါထင်လင်းက သရုပ်ဖော် ထားတာ ဖြစ်ပါတ ယ်။

'ဟိုတုန်းဆီက မြို့ရန်ကုန်ကို လွမ်းမိတယ်' ကိုတော့ အကြိုက်ဆုံးပါ ပဲ။ တကယ်ပဲ လွမ်းစရာ ကောင်းပါတယ်။ မီတာနဲ့ သွားတဲ့ သုံးဘီးကား လေးတွေက မြို့ထဲကိုသွားရင် ပြား (၆၀) ပဲ ကျပါတယ်။ ရွှေတိဂုံဘုရား သွားဖူးရင် ဗဟန်း (၁)လမ်းထဲက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ (ဦးကျောက် ခေါက် ဆွဲ) သွားစားကြတယ်။ ဒီခေါက်ဆွဲကို မှီတာ တစ်ဆိုင်မှ မတွေ့ဖူးသေးပါ ။ ကျွန်မတို့ က ဗိုလ်တထောင်၊ အလုံသစ်စက်ဝင်းတွေထဲက ရှေးအိမ်ကြီးတွေထဲမှာ နေခဲ့ရတယ်။ ရန်ကုန် အရှေ့ ပိုင်းအလွမ်းပြေ ' ခေတ်ရနံ့' ထဲမှာ ရေးခဲ့ပါသေးတယ်။ ဟီးနီးကားသစ်ကြီးတွေက ဂိတ်စ ကနေ ကြို့ကုန်းစက်မှုတက္ကသိုလ်အထိ ပြား (၃၀) ပဲ ပေးရပါတယ်။ သော်မဆင်ကြံရည်က နာမည်ကြီး ဖြစ်လို့ ဝါဝါတို့လိုပဲ သွားသောက်ကြ တယ်။ အခုထက်ထိ ရှိသေးတဲ့ မောင်အေးကဖေးမှာ လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း၊ စမူဆာစားခဲ့ကြရတာ အမှတ်ရဆဲပါပဲ။ ဝါဝါက ရှေးခေတ် က ရန်ကုန် အကြောင်း ရေးပြတော့ မမီလိုက်တဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေ သိ နိုင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝါဝါ။

ရှေးလျှောက် စာတွေအများကြီး ရေးနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာမကြီး ဖြစ်
လာပါစေလို့ ဆုတောင်း လိုက်ပါတယ်။

ချစ်ခင်စွာဖြင့်

ခင်စောတင့်

*

'အမြင်မှ အတွေး အတွေးမှ အရေး'

လောကလူသားတို့ သည် မိမိနှင့် သက်ဆိုင်သည် ဖြစ်စေ သူတစ်ပါးနှင့် သက်ဆိုင်သည် ဖြစ်စေ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ သောကဖြစ်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း စသည့် စိတ်ခံစားမှုများကို ခံစားတတ်ကြသည်။ သည် လူသားများ ထဲတွင် အလွန်အမင်း ထိလွယ်ရှလွယ် ခံစားလွယ်တတ်သူ ခံစားမှုနှင့် အတူ အတွေးများ အရှည်ဆန့်တတ်သူ၊ ခံစားမိသမျှ ထုတ်ဖော်ပြောပြရမှ ကျေနပ်တတ်သူများ ရှိပါသည်။ ။ ထိုသူများ သည် စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ဂီတစာဆို စသည့် အနုပညာသမားများ ဖြစ်လာကြသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ဝါဝါထင်လင်းသည် လည်း စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည် ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ။

ရန်ကုန်မြို့၏ မြို့ပြပုံရိပ်များကို နေ့စဉ် သွားလာလှုပ်ရှား ဖြတ်သန်းနေသူများ ၊ ကိုယ့်အိမ် ထဲက ပြင်ပကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိသူများ သည် ဝါဝါထင်လင်း ဆိုသော စာရေးဆရာမက သူတိုက်ခန်း ဝရန်တာမှ မြင်တွေ့ရသည့် မြင်ကွင်းများကဲ့သို့ မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော် အမှတ်တမဲ့ သို့မဟုတ် မြင်နေကြ အထူးအဆန်း မဟုတ်ဟု သဘောထားကောင်း ထားကြပေလိမ့်မည်။ စာရေးဆရာကတော့ မြင်သမျှခံစား၊ ခံစားမိသမျှ အတွေးတွေ ဖြန့်ကျက်

။

'တစ်ခုတည်းသော ဝရန်တာရှုခင်း' သည် လည်းကောင်း လက်လုပ်

လက်စား လူတန်းစား တို့ ၏ ဘဝ သူတို့ 'ရင်း' ရသည့် အတိုင်းအတာ ကို စာနာခံစားမိရင်း 'ကောင်ကလေး' 'နေ့စားအလုပ် သမား မောင်စိန် ချစ်' တို့ ကို ရေးဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့ပုံရပါသည်။ ဆရာမနည်းတူ မျှဝေခံစားကြည့်နိုင်ပါသည်။ ။

ကျွန်မလည်း ငယ်ငယ်က နယ်မှာ နေပြီးရန်ကုန်ကို ရောက်ခဲ့သူဖြစ်၍ သူရေးပြထားသော 'ဟိုတုန်းဆီက မြို့ရန်ကုန်ကို လွမ်းမိတယ်' လိုမျိုး ခံစားမိပါသည်။ ။ ယခင် ရန်ကုန်မြို့နှင့် လက်ရှိ ရန်ကုန်မြို့အခြေအနေမှာ ခေတ်မီတိုးတက်လာသော အပိုင်းရှိသလို ရှုပ်ထွေးမွန်းကြပ်လာသော အပိုင်းများ လည်း ရှိလာသည် ကို သတိထားမိသည်။ ။ ပြောရလျှင်ဖြင့် ပုဂံရာဇဝင်ကို ဓားထမ်း၊ တုတ် ထမ်း ပြောရသလို ဟိုခေတ်က ရန်ကုန်အကြောင်းက ပြောစရာတွေ များ လှသည်။ ။ ဆရာမင်းသိင်္ခ ၏ ဇာတ်လိုက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နေခဲ့သော ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်နှင့် ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ် က ကျောင်းသွားသည့် အခါ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်၊ ယခု ကျောက်မြောင်း ရပ်ကွက်တစ်ခုတည်းပင်လျှင် ကွာခြားသွားလိုက်ပုံများ။ ။

ဝါဝါထင်လင်းက အဖေကိုလည်း လေးစားချစ်ခင်၊ အမေကိုလည်း တွယ်တာမြတ်နိုး တန်ဖိုး ထားသော သမီးတစ်ယောက်၊ မောင်ညီမတို့ ၏ အစ်မကြီးပီသသူ တစ်ဦးအဖြစ် သူ့စာစုများ တွင် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရသည်။ ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မရင်မှာ အထိခိုက်ဆုံးကတော့ 'အဖြေမှန်ကို မလိုမရှိ အဖြေမှားကို အလိုရှိသူ' ဆိုသည့် စာစုကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဘယ်သူမဆို အမှန်ကို မြတ်နိုးကြသော်လည်း 'မဟုတ်ပါစေနဲ့' ဟု ကြိတ်ဆုတောင်းရသည့် ကိစ္စများ ရှိဖူးကြပါမည်။ သူ့ မိသားစု ခံစားခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကလေးဟု ဖတ်ရင်း ကျွန်မမှာ ကိုယ်သာဆိုလျှင် ဆိုသော အတွေး ဝင်ကာ ရင်ထဲ နှင့်နေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

'ဆွဲသွားပြီ ကိုစွဲသွားပြီ' တဲ့ ။ သူ့ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်သည့် ခံစားမှု စာစုကလေး၊ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံ ဒီမိုကရေစီအမှောင်ဖုံးနေသည့် ကာလက 'ခဏလေးပါ' ဆိုသည့် စကားနှင့် ခေါ်သွားလိုက်သည် မှာ ပြန်လမ်းမရှိ သူနှင့် လောကကြီးနှင့် နှစ်ရှည်ကြာစွာ အဆက်ဖြတ်ခံရသူနှင့် မတရား မှန်း သိလျက် ဖြေရှင်းခွင့်မရ၊ တရားသူကြီး၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို အပိုင်သိမ်းပြီး တရားစီရင်သည့် ကာလ၊ ထိုကာလများကို ကျော်ဖြတ်ရ သူ မိသားစုများအားလုံး ဆရာမ ဝါဝါထင်လင်း၏ အထက်ပါ စာစု လေး ကို ကိုယ်ချင်းစာ ခံစားနိုင်ကြမည် ထင်ပါသည် ။

တွေးတတ်သည့် အကျင့်၊ မြင်တတ်သည့် မျက်စိဖြင့် ရေးဖွဲ့ထား သော ဝါဝါထင်လင်း၏ အတွေးအမြင်စာစုများကို ဖတ်ရှုရင်း လောကကြီးကို တစေ့တစောင်း ကြည့်ခွင့်ရမည်ဟု ယုံကြည် မိပါသည်

။

ခင်စောတင့်

*

စာရေးသူ၏ အမှတ်တရစာ

ရေးခဲ့သမျှ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးလေးတွေ ပေါင်းချုပ်စာအုပ်တစ်အုပ်စာမျှ ရပြီဆိုတိုင်း စာရေး ဆရာဘဝ အမှတ်တရ ပြန်လည်စုပြီး ထုတ်ချင်သူများ ချည်းပါ။ ကျွန်မလည်း ဆန္ဒရှိသူထဲ ပါဝင်သူ တစ်ဦးမို့ ဆရာမောင်ဝံသ ဦးစီးထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ အတွေးအမြင် စာအုပ်ထဲ ရေးခဲ့သမျှ ဆောင်းပါးများကို စုပြီး စာအုပ်ထုတ်ချင်စိတ် ဖြစ်မိတယ်။ ဆောင်းပါး ၁၈ ပုဒ်ကို စုထုတ်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်တယ်။ ဆရာ မောင်ဝံသ သမီးဖြစ်သူ လွတ်လပ်စိုးနဲ့ ဆုံခိုက် 'သမီးရေ အန်တီဝါ အတွေးအမြင်ထဲက ဆောင်းပါးတွေ စုထုတ်ရင် ကောင်းမလားဘဲ' ဆို ပြောဖြစ်တော့ 'ကောင်းတာပေါ့ အန်တီ ဝါ သမီး စီစဉ်ပေးမယ်' သမီးလွတ်လပ်စိုးကလည်း စိတ်ဝင်တစား အားပေးတိုက်တွန်းတယ်။ သူကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးမယ်ဆိုပြန်တော့ 'ရေငတ်သူ ရေတွင်းထဲကျ' ဆိုသလို ကျွန်မ ဘဝင်ထိသွားတယ်။ ကိုယ်ရေးခဲ့သမျှ စာစုလေးတွေ အဆင်ပြေ၊ မပြေ ပြန်ဖတ်ကြည့်တယ်။ တစ်ပုဒ်ချင်း ဖတ်ဖူးသူများ ဆီကလည်း အမြဲလို အမေးစကားလေးတွေကို ဖုန်းနဲ့ တစ်မျိုး၊ Online နဲ့ တစ်သွယ် ဖြေဖြစ်၊ ပြောဖြစ်ခဲ့တာမို့ အဆင်ပြေတယ်ဆိုပါရစေ။ တစ်အုပ်ထဲမှာ အားလုံးကို စုထုတ်လိုက်တာမို့ ဖတ်ဖူးသူ မဖတ်ဖူးသူတို့ ဖတ်ဖြစ်မှာ သေချာပြီ။ တစ်ပုဒ်ချင်းရဲ့ အတွေးအမြင်တွေအပေါ် ဝေဖန်သုံးသပ်ချက် လေးတွေ ကျွန်မ မျှော်သိရမှာ ပါပဲ။

။

ကျွန်မ လေးစားချစ်ရသူ ဆရာမကြီး ခင်စောတင့်နဲ့ ဆရာမ

ခင်လှိုင်ကြူတို့ ကိုလည်း အမှတ်တရ ရေးပေးစေချင်စိတ် ဖြစ်မိတာမို့ ခွင့်တောင်းမိတယ်။ ဆရာမကြီး နှစ်ဦးစလုံးနဲ့ မကြာ ခဏဆိုသလို အတွေးအမြင် စာအုပ်ထဲ ဆုံဖြစ်တယ်။ ကျွန်မလိုအင်ကို ဖြည့်ပေးသူ ဆရာမကြီး ခင်စောတင့်နဲ့ ဆရာမ ခင်လှိုင်ကြူတို့ ကို စာပေဘဝ ခရီးတစ်လျှောက် ကျေးဇူးတင်မှတ်တမ်း ပြုရ တယ်။

ဆောင်းပါး ၁၈ ပုဒ်မှာ အမှတ်တရဖြစ်ရတဲ့ 'ကောင်ကလေး' အကြောင်း ပြောချင်တယ်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း အစိတ်ကျော်လောက်က သာရမဂ္ဂဇင်းမှာ ဒီစာမူကို ဆရာမောင်သာရက ထည့်ပေးတယ်။ ထည့်ခွင့်မရဘဲ အဖြုတ်ခံရတယ်။ ဆရာနဲ့ တွေ့တော့ 'ဒီစာမူ ငါကြိုက်လို့ ထည့် တာပဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်ဆို ထည့်ကို ထည့်တယ်ဟာ၊ ခုဟာက ဗမာပြည်မှာ အဲလောက် ဆင်းရဲတဲ့ မိသားစုမရှိရဘူးတဲ့ ။ ခွင့်မပြုဘူးလေ 'ဟာ' ဆရာကလည်း ဒါဈေးထဲမှာ ရှိတဲ့ တကယ့် မိသားစုအကြောင်း ရေးတာပါ။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဆိုရင်တောင် ရိုက်ပေးလို့ ရတယ်' ဒီလိုနဲ့ အဖြုတ် ခံရတဲ့ စာမူကို တခြားမဂ္ဂဇင်း (မဟေသီ၊ သပြေ၊ ချယ်ရီ၊ စန္ဒာ၊ ပေဖူးလွှာ)တွေမှာ လှည့်ပို့ကြည့် တယ်။ ပါခွင့်ထည့်ခွင့် မရခဲ့ဖြစ်တယ်။

၂၀၁၂ နိုဝင်ဘာလ အတွေးအမြင် အမှတ် (၂၄၈)ကျမှ ဖော်ပြခွင့်ရတယ်။ ပြောကြတယ်။ ဒီလောက်ဆင်းရဲစုတ်ပြတ်တဲ့ မိသားစု မရှိရဘူးဆိုခဲ့တာ ခုအခါမှ ဆင်းရဲမွဲတေမိသားစုတွေ ပိုပြီး များ တိုးတက်လာ သလားပဲနော်တဲ့ ။

ကျွန်မ ဆောင်းပါး ၁၈ ပုဒ်ကို ဖတ်အပြီး စာဖတ်သူတို့ တစ်ပုဒ်မက အတွေးဘဝင်ထိလိမ့် မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်မျှော်လင့်တယ်။

ကိုယ်တွေ့အဖြစ်မှန်များ နဲ့ ဖတ်မှတ်လေ့လာမိသမျှတွေကို စာဖတ်

သူများ ဆီ ပို့ဆောင် မျှဝေခြင်းပါ။

စီစဉ်ပေးသူ သမီးလွတ်လပ်စိုးနဲ့ စာအုပ်အဖြစ် ပြီးမြောက်ပြည့်စုံ
အောင် အစအဆုံးတိုင် ဝိုင်းဖွဲ့လုပ်ကိုင်ပေးကြသူများ အားလုံးကို ကျေး
ဇူးတင် မှတ်တမ်းပြုပါတယ်။

ဝါဝါထင်လင်း

★

ရိုးရိုး ရိုးတာ 'အ'သတဲ့ လား

'ငါရတဲ့ လစာ၊ ငါရှာတဲ့ ငွေ၊ ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါ့သားသမီး အပင်း မဖြစ်စေရဘူး' ဖေဖေပြောခဲ့တဲ့ စကား။

'သမီးကြီးရယ် ... ဖေဖေရတဲ့ ပင်စင်လစာ တစ်နေ့ကို ဘယာကြော်သုံးခုလောက်တော့ စားနိုင်ပါတယ်ကွာ' ရယ်မောပြီး ဖေဖေပြောခဲ့တယ်။ (အဲဒီအချိန် ဘယာကြော်တစ်ခုကျပ်နှစ်ဆယ်)

ကျွန်မ မှတ်မိနေတယ်။ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။

တစ်နေ့ ဖေဖေ စောကြီးထပြီး ထင်းတွေခွဲနေတယ်။ နေလည်း မကောင်းတော့ စစ်ဆွယ်တာ ကြီးဝတ်ထားတယ်။ လာပို့တဲ့ ခွဲခြမ်းတွေက ကြီးလို့ ထပ်စိတ်တာတဲ့ ။ ဖေဖေ ခွဲပြီးသားထင်းတွေကို ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေ စည်းပေးရတယ်။ စည်းပြီးသား ထင်တွေကို ရောင်းရတယ်လေ။ ။ ညီမလေး က တေဇ၊ ရွှေသွေးဂျာနယ်၊ တို့ ကျောင်းသား စာအုပ်လေးတွေစုပြီး ထင်းစည်းရောင်းရင်း ကာတွန်း စာအုပ် အငှားဆိုင်လေး ဖွင့်လိုက်တယ်။ နောက်တဖြည်းဖြည်း ဖေဖေက စာအုပ်အငှားဆိုင်လေး လုပ်ပေးတယ်။ ညီမလေးနာမည်က နှင်းနှင်းမြင့်မို့ 'နှင်းစာပေ'လို့ တပ်လိုက်တယ်။ လစဉ်ထွက် သမျှ စာအုပ်ကို နိုင်သလောက် သွားသွားဝယ်ရတယ်။ ငါးရာ၊ ခြောက်ရာ ကျပ်ဆို မဂ္ဂဇင်းမျိုးစုံ၊ ဝတ္ထုပေါင်းစုံ၊ ကာတွန်းစာအုပ်များ စွာ စုံနေအောင်ရတာ။ ဝတ္ထုစာအုပ် တစ်အုပ် တစ်ရက် ဖတ်ခဲ ငါးမူး၊ တစ်ကျပ်ပဲရှိတာ။ ရက်လွန်ကြေးလည်း နှစ်ဆမတက်ဘူး။ ဆ

ယ်ပြား။ တစ်မတ်ပဲ။ စာအုပ် ဆိုင်လေးက တော်တော်အလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်လတစ်လ ငှားရတာ တစ်ထောင်အောက် မလျော့ခဲ့ဘူး။

နောက်တစ်ခါ ဖေဖေက ဒဂုံဘိလပ်ရည် စက်ရုံကနေ အအေးပုလင်းတို့ ၊ ရေခဲမုန့်ပုံးတို့ မှာ ပေးပြီး မောင်နှမတွေ ရောင်းကြသေးတယ်။ ဒါလည်း မဆိုးဘူး။ ရောင်းရတယ်။ ကားဂိုဒေါင်က ကျယ်တော့ စာအုပ်အငှားဆိုင်ရော၊ ထင်းစည်းပုံရော၊ အအေးနဲ့ ရေခဲမုန့်ရော သူ့နေရာ သူထောင့်နဲ့ အန်ကျီနေရောပဲ။

ညနေ ရုံးကပြန်လာတဲ့ ဖေဖေ အိမ်ပေါ်မတက်သေးဘဲ ကားဂိုဒေါင်ထဲ အရင်ဝင်လာတယ်။ 'ရောင်းကောင်းလား၊ ငှားရလား၊ သမီးတို့ ' ' ရောင်းကောင်းတယ်။ စာအုပ်တွေ ငှားရတယ်' ဆိုရင် ဖေဖေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်သွားရော။

၁၉၇၃ ခုနှစ် နယ်ကနေ ရန်ကုန်ရောက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့ မိသားစု၊ ဖေရယ်၊ မေရယ် မောင်နှမ ရှစ်ယောက်၊ မိသားစု ဆယ်ယောက်အားက မနည်း။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့ စရိတ်က ကြီးလေတော့ စားဝတ်နေရေး အတော်ခက်ခဲ ခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မေမေ မောင်လေး တစ်ယောက် ထပ်မွေးတယ်။ မိသားစု ဆယ့်တစ်ယောက်ဖြစ် သွားပြီ။ စားဝတ်နေရေး ပိုပိုကျပ်လာတာသိသာတယ်။ နယ်မှာ နေတုန်းက ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည် အလျှံပယ်သောက်ရတာ။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ သကြား၊ နို့ဆီ၊ မတတ်နိုင်တဲ့ အခါ ထန်းလျက်နဲ့ ဖျော်တဲ့ ကော်ဖီကြမ်း မည်းမည်းကို သောက်ရတယ်။ မေမေ သနားပါတယ်။ ဟိုတုန်းကဆို မေမေက ကော်ဖီကို ဟင်သောက်ပန်းကန်လုံးနဲ့ သောက်တာ။ တစ်နေ့လုံးလိုလိုပဲ။ နို့ဆီများများ ပျစ်ပျစ်သောက်တာ။ ရန်ကုန်လည်း ရောက်ရော ကော်ဖီကြမ်းမည်းမည်းနဲ့ ညားရတာပဲ

ပက်ဆိုဒ်သွားတိုက်ဆေး မတတ်နိုင်တဲ့ အခါ မီးသွေးခဲတွေ၊ ဆားတွေ အကူခေါ်ပြီး တိုက်ကြရတဲ့ မိသားစု ဘယ်မေ့နိုင်မလဲ။

ကျွန်မတို့ မောင်နှမ စိတ်အညစ်ဆုံးက ဖွဲမီးဖိုသုံးရတဲ့ ကိစ္စ။ ရေနံဆီ မတတ်နိုင်လို့ လား။ မီးသွေးမဝယ်နိုင်ခဲ့လို့ လား သေသေချာချာ မမှတ်မိပေမယ့် သစ်စက်မှာ ဖွဲတွေ သွားဝယ်၊ ဖွဲအိတ် ကို မောင်နှမတွေ တစ်လှည့်စီ သယ်ထမ်း ရှည်မျောမျော မီးဖိုထဲ ဖွဲတွေထည့်ပြီး ကျစ်သိပ်နေအောင် အပေါ်ကနေ ထောင်းရသေးတယ်။ မီးမွှေးလိုက်ပြီဆို တစ်အိမ်လုံး မီးခိုးတွေ ဖုံးသွားရော။ အတော်ကြာအောင် ဖွဲမီးဖို သုံးခဲ့ရတယ်။ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာများ ငိုတောင် ငိုချင်တယ်။ မြတ်လေးရုံ ခြံကြီးထဲက သစ်စက်မှာ ဖွဲသွားဝယ်ရတာ ဘယ်မေ့နိုင်မလဲ။ အိမ်နဲ့ နီးတော့ တော်သေးတယ်။

၁၉၇၅ ခုနှစ်ရောက်တော့ မေမေ့ဗိုက်ထဲမှာ မောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်နေပြန်ရော။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေအားလုံး အထက (၁) ဒဂုံမှာ နေရတယ်။ သူများ တွေ မုန့်ဖိုသုံးနိုင်ကြ တယ်။ ကျွန်မ ဆယ်တန်းကျောင်းသူဘဝက တစ်နေ့ ငါးမူးပဲရတယ်။ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ စားချင်ရင် ငါးမူးတစ်ခါတည်း ကုန်မှာ စိုးလို့ နှစ်ရက်စုပြီးမှ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ ငါးမူးဝယ်စား သံပုရည် ဆယ့်ငါး ပြား ဝယ်သောက်လုပ်ရတယ်။

မေမေက အိမ်စရိတ်လေး ဖာမိအောင်ဆိုပြီး ပိတ်ဖြူစတွေဝယ်။ ဘော်လီအင်္ကျီတွေ ရောင်း တဲ့ ဆိုင်မှာ သွားသွင်းတယ်။ တစ်ခါတလေပိုက်ဆံလက်ငင်းမရတော့ အစထပ်ဝယ်ဖို့ ခက်ခဲပြန် ရော။ ဆိုင်ပိုင်ရှင် တရုတ်ကြီးကလည်း နောက်တစ်ခေါက်မှ ယူဆိုတော့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဖေဖေက မေမေ့ကို မဆလာဖော်ပြီး ဆိုင်တွေ သွင်းကြည့်ရ အောင်ကွာဆိုတော့ မေမေ့ခမျာ ပိုက်ကြီးကြီးနဲ့ ကုန်ဈေးတန်းမှာ ဇီယာ၊ ကရဝေး၊ သစ်ကြံပိုးခေါက်စတဲ့ မဆလာဖော် ရမယ့် ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ရ တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ သံဒယ်ကြီးထဲ ထည့်လှော်ရတယ်။ ရုံးပိတ်ရက် ဆို ဖေဖေရော ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေ လှော်ပြီးသားတွေကို သံဆုံကြီး ထဲ ထည့်ပြီး မှုန့်နေအောင် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ထောင်းကြရတယ်။ ရလာတဲ့ မဆလာမှုန့်တွေကို ပလတ်စတစ်အိတ် သေးသေးမှာ ထည့်ပြီး အပေါ်က တံဆိပ်ရိုက်ထားတဲ့ စက္ကူအိတ်လေးနဲ့ ပြန်လည်ပိတ်ရတယ်။ နောက်ဆယ်ထုပ်တွဲ တွဲရတယ်။ ဖေဖေက နာမည်ပေးပြီး တံဆိပ်တုံး တွေ လုပ်လာတယ်။ မောင်နှမတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး စက္ကူအိတ်လေး တွေပေါ်မှာ တံဆိပ်ရိုက်ကြတာပေါ့ 'မေမြို့ထော ပတ်မဆလာ'တဲ့ စက္ကူ အိတ်လေးတွေပေါ် တံဆိပ်ရိုက်ရင်း မောင်နှမတွေ လက်တွေ့ပါးတွေမှာ တံဆိပ်တွေ လိုက်ရိုက်ပြီး ဆော့တာ မှတ်မိသေးတယ်။

အားလုံးပြီးရင် မဆလာထုပ်တွေကို ကြိမ်ခြင်းကြီးထဲမှာ စီထည့်ပြီး သိမ်ကြီးဈေးမှာ သွား သွင်းတယ်။ လေးငါးဆိုင် လိုက်ချပေးတာ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက တရုတ်ကြီးလိုပဲ သူတို့ ကလည်း နောက် တစ်ခေါက်မှ ပိုက်ဆံယူဆိုတော့ ဖေနဲ့ မေ မျက်နှာညှိုးသွားတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ ။ နောက်တစ်ခေါက်ဆိုတော့ နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့။

အရင်းအနှီးလေးလိုတော့ မေမေ့မှာ ရှိတဲ့ ရွှေတိုရွှေစလေးတွေကို ပု ဇွန်တောင်မှာ ရှိတဲ့ ဖေဖေအဒေါ်ဆီမှာ သွားပေါင်ရတယ်။ ရလာတဲ့ ပိုက် ဆံနဲ့ ထပ်ရင်းရတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ မိသားစု လုံးချာလိုက်နေခဲ့တယ်။

မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ဖေနဲ့ မေ နှလုံးအိမ်တွေပူရှခဲ့တယ် ။ စားဝတ်နေရေးဆိုတာ သေချာနားမလည်သေးခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့ မောင်နှ

မတွေ ဖေနဲ့ မေကို မညည်းမညူ မဆူမအောင့် ဝိုင်း ကူပေးခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်မက အကြီးဆုံးမို့ ဆယ်တန်းဖြေပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မူလ တန်းကလေးတွေကို ကျူရှင်သင်တယ်။ ချုပ်တတ်သလောက် ထင်၊ ပု ဆိုး၊ အင်္ကျီတွေ လက်ခံချုပ်တယ်။

ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့ မိသားစု ဒီလိုတွေ လုပ်ရတာလဲ။ မိသားစုများ နေလို့ လား။ အခြား တန်းတူမိသားစုတွေ ဒီလိုမလုပ်ကြရပါဘူး။

ဖေဖေနဲ့ အခင်ဆုံး မိတ်ဆွေအချို့ ကျွန်မနဲ့ တွေ့တဲ့ အခါ 'နင့်အဖေ က ရိုးတာ မဟုတ်ဘူး 'အ'တာ'လို့ ပြစ်တင်ဝေဖန်ကြတယ်။ သူတို့ ပြော တာ မခံချင်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန် ဖေဖေက တစ်လကို တစ်ထောင့်နှစ်ရာ ကျပ်ရတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါ။

အတွေးအမြင်စာစဉ် ၂၁၈။ ၂၀၁၀၊ မေလ။

*